

добиваніе-то му всякакви средства и чѣсто съвѣмъ несправедливы, откакъ изоставятъ обязанности-тѣ къмъ Бога и ближняго, всичко-то си время употребяватъ въ събираніе съкровища, и на тѣхъ възлагають всичко-то си упованіе, никога не бивать задоволни съ това, кое-то сж придобили, и жадувать за повече, а завиждатъ всякому, а ако ся случи да претърпятъ загубжъ отъ него, не можять да ся утѣшатъ и чѣсто приходять въ отчаяніе. Любостыжательный-тѣ же лае всичко, кое-то сж видѣлъ очь-тѣ му, *но*, спорѣдъ Екклісіаста, *не насытится око зрѣти* (1. 8), и сребролюбіе-то не ся задоволява съ това, что получава. Адъ не ще каже: *довольтъ* (Притч. 30. 16) и любостыжательность-та никога не дума: *доволио е*.

Христіанинъ-тѣ е длъженъ всячески да ся пазѣ отъ скжперничество-то или сребролюбіе-то, а) защото скжперничество-то или сребролюбіе-то, както говори Апост. Павелъ, е корень-тѣ на всички злыни (1 Тим. 6. 10); понеже то производи ненависть, кражбы, зависть, разлжчаваніе, вражды, смущенія, памятозлобіе, жестокосердіе и убійство (Лѣтв. сл. 17. 14); то е и пай-гольмо-то нечестіе: спорѣдъ че то е идолослуженіе (колос. 4. 5). б) Скжперничество-то строго ся запрещава отъ Бога (Мат. 6. 24; Мар. 7. 21, 22; Евр. 5. 3; Евр. 13. 5). в) Гольмо безумство е да владѣе имотъ и да ся не ползува отъ него (Еккл. 6. 2, 5, 10); г) скжперникъ-тѣ е обремененъ съ много и пусты заниманія, и никога нѣма душевно спокойствіе (Еккл. 9. 11; Мат. 6. 19); д) богатство-то не състои въ власть-тѣ на человекъ (Исал. 126. 1) и ние ничто не можемъ да земемъ отгукъ съ себе, а никой не може да знае колко му остава да ся ползува отъ своя имотъ (Лук. 12. 18, 20)? е) Нѣма Никаквж полжжъ человекъ, макаръ той придобилъ всички съкровища на свѣта, ако погуби душж-тѣ си, кое-то обыкновенно бива съ скжперника (Мат. 16. 26).

2) Расточительность-та е навикъ да расточава имота пѣ-вече, отколко-то позволява състояніе-то. Подхвърленный-тѣ на тоя порокъ длъженъ е да разсъди, а) че расточительность-та укрѣпява сладо-страстіе-то (Лук. 16. 19); б) че тя умпожава роскошность-тѣ, коя-то е рана (язва) за щастіе-то на частны-тѣ хора, на семейства-та, градове-тѣ, народа, потомства-та и человекство-то; в) расточительность-та е злоупотребяваніе добрыни-тѣ, въ вѣренны человекъ, за кои-то той е длъженъ да даде отчетъ; г) слѣдъ нежжъ поелѣдува крайна-та бѣдность (Лук. 15. 13), отъ којшто расточительный незабавно погива-

§ 265. Понятіе за честь-тж.

Честь-та състои въ добро-то мнѣніе на мнозина за надаренія-та, дѣла-та, намѣренія-та и вѣншны-тѣ обстоятелства на когодабыло человекъ, кое-то му усвоява преимущество прѣдъ други-тѣ.

§ 266. Обязанность на Христіанина да ся стараетъ да спечели за себе добро мнѣніе у други-тѣ хора.

Христіане тѣ сж обязаны да ся стараѣжтъ за спечалваніе добро-то за себе мнѣніе у други-тѣ или честь-тж (Притч. 22. 1; Еккл. 7. 2; Дѣян. 6. 3; 16. 2; 1 Тим. 3. 7). Честь-та може да поощрява насъ къмъ образованіе на душевны-тѣ ни силы, да служи за мнози-